

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 34/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Mgr. K. M., M. I., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na ochranu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu pred nútenou a povinnou prácou podľa čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 CoE 48/2006-47 z 30. apríla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Mgr. K. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2007 faxom a 12. októbra 2007 poštou doručená sťažnosť Ing. Mgr. K. M., M. I. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., vo veci

namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu pred nútenou a povinnou prácou podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 CoE 48/2006-47 z 30. apríla 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že návrhom z 20. mája 2004 oprávnený S. a. s., žiadala o zastavenie exekučného konania. Listom zo 17. septembra 2004 podal sám sťažovateľ Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) návrh na zastavenie exekúcie. Okresný súd uznesením sp. zn. 38 Er 484/2003, Ex 445/2003 z 10. júna 2005 exekúciu zastavil, oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie 1 991 Sk a povinnosť z dôvodu náhrady súdneho poplatku za návrh na zastavenie exekúcie zaplatiť 500 Sk na účet okresného súdu. Dňa 21. decembra 2005 podal sťažovateľ proti tomuto uzneseniu odvolanie. Krajský súd uznesením č. k. 1 CoE 48/2006-47 z 30. apríla 2007 potvrdil uznesenie okresného súdu a nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľ, odvolávajúc sa na čl. 4 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy, zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov a na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov, vo svojej sťažnosti uvádza:

«K porušeniu práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR n článku 6 ods. 1 Dohovoru:

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach ako odvolacieho súdu potvrdilo rozhodnutie okresného súdu, ktorým tento nepriznal odmenu súdnemu exekútorovi v súlade s vyčíslením trov exekúcie.

Súd môže preskúmať vyčíslenie trov exekúcie a nepriznať exekútorovi trovy exekúcie účelne vynaložené.

V predmetnej veci však nie je spornou otázka, či úkony uvedené vo vyčíslení trov súdneho exekútora boli účelne vynaložené, ale v tom, či možno podľa ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a) za počet hodín účelne vynaložených na exekúciu považovať súčet všetkých účelne vynaložených hodín, bez ohľadu na skutočnosť, že exekučná činnosť bola vykonávaná v rôznych dňoch. Sťažovateľ je toho názoru, že súd je orgánom, ktorý je oprávnený vykladať a aplikovať zákon, ale toto jeho právo podlieha určitým obmedzeniam, spočívajúcim v tom, že výklad a aplikácia zákonov musí byť v súlade s ich obsahom, zmyslom a cieľom. V predmetnej veci Krajský súd v Košiciach pokiaľ potvrdil rozhodnutie súdu I. stupňa, konal v rozpore s obsahom, zmyslom a účelom zákona č. 233/1995 Z. z., jeho ustanovenia § 196, Vyhlášky č. 288/1995 Z. z. z jej ustanovenia § 14.

Rovnaký názor, teda, že sčítavanie časov jednotlivých úkonov pri priznávaní trov exekúcie exekútorovi je v rozpore s ustanoveniami Zákona č. 233/1995 Z. z. a Vyhlášky č. 288/1995 Z. z. zaujal aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 2 MCdo 16/2005.

Aj Krajský súd v Košiciach vo svojom uznesení sp. zn. 5 CoE 74/2006-41 zo dňa 30. 3. 2007, ktorým zmenil uznesenie prvostupňového súdu, práve na odvolanie exekútora, namietajúce okrem iného nesprávny postup súdu I. stupňa pri sčítavaní časov vynaložených potrebných na jednotlivé úkony exekučnej činnosti uviedol:

„Z citovaného § 14 ods. 2 prvá veta vyhlášky možno jeho jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodit', že odmena patri exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu, že odmena sa určuje za jednotlivé úkony upretá sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu je v rozpore s týmto ustanovením.“

Rovnako Krajský súd v Košiciach v uznesení sp. zn. 2 CoE 113/2006 zo dňa 23. 3. 2007 uviedol:

„Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu I. stupňa, že súdny exekútor nemá nárok na náhradu základnej hodinovej sadzby za každý úkon exekučnej činnosti, ale za celkový čas účelne vynaložený na jednotlivé úkony exekučnej činnosti uvedené v časovej špecifikácii. Podľa názoru odvolacieho súdu z citovaného ustanovenia § 14 ods. 2 veta prvá Vyhlášky č. 288/1995 Z. z. možno jeho jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodit', že odmena patri exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu. Odmena súdneho exekútora sa určuje za jednotlivé úkony a preto sčítame času

trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu, je v rozpore s týmto ustanovením.“

Ako vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 16/2005 zo dňa 28. 4. 2006:

„Podľa dovolacieho súdu, z ostatne citovanej právnej normy možno jej jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodit' iba to, že základná hodinová sadzba odmeny exekútora je 200 Sk za každú, hoci aj začatú hodinu úkonu exekučnej činnosti. Táto odmena patri exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrvá/ celú hodinu. Odmena súdneho exekútora sa určuje za jednotlivé úkony; sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu, je v rozpore s citovanými právnymi normami.“

Rozhodnutie odvolacieho súdu, teda Krajského súdu v Košiciach je teda zjavne arbitrárne, účinok jeho interpretácie a aplikácie právnych predpisov je nezlučiteľný so základnými právami zaručenými sťažovateľovi Ústavou SR.

K porušeniu práva, aby od neho nebola vyžadovaná povinná a nútená práca, podľa článku 4 ods. 2 Dohovoru, práva na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 a na ochranu pred vyvlastnením podľa článku 20 ods. 3 ústavy:

Ako vyplýva z citovaných ustanovení exekučného poriadku exekútor, ktorému bol doručený návrh na začatie exekúcie, je povinný exekúciu vykonať. Exekútor postupuje v exekúcii tak, aby vymáhaný nárok bol uspokojený, Exekútorovi patri za výkon exekučnej činnosti odmena (§ 196 Exekučného poriadku).

Je nesporné, že sťažovateľ, súdny exekútor, vykonával v exekučnom konaní od podania návrhu exekučnú činnosť. V priebehu exekúcie teda vznikli trovy exekúcie dvojakého druhu, a to odmena súdneho exekútora a hotové výdavky.

Odmena súdneho exekútora pozostáva z hodinovej odmeny za výkon exekučnej činnosti, ktorú exekútor vykonal a ktorá smerovala k vymoženiu pohľadávky oprávnenej. Všetky tieto úkony boli účelné a v prospech oprávnenej a sťažovateľ ich v návrhu na zastavenie exekúcie špecifikoval.

Sťažovateľ považuje za potrebné uviesť, že v predmetnej veci sa oprávnený v čase podania návrhu na začatie exekúcie, mohol rozhodnúť, či na nútený výkon vykonateľného rozhodnutia využije súdny výkon rozhodnutia alebo podá návrh na exekúciu. V prvom

prípade by oprávnený znášal veľmi nízke náklady (súdny poplatok 2 %) ale musel by rátať s možnosťou veľmi nízkej efektívnosti takéhoto výkonu. Oprávnený sa rozhodol podať návrh na exekúciu, pričom mu mohlo a malo byť zrejmé, že vzhľadom na to, že činnosť exekútora je činnosťou za ktorú patrí odmena, je možný aj taký výsledok konania, že túto odmenu bude musieť zaplatiť on sám. Sťažovateľ nie je a ani nebol súčasťou súkromnoprávných vzťahov medzi oprávneným a povinným a preto neexistuje dôvod, pre ktorý by mal znášať riziká z týchto vzťahov vznikajúce. Ak súd rozhodol inak to rozhodnutia je v rozpore so sťažovateľom uvádzaným práv.».

Sťažovateľ pritom žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 4 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoE 48/2006 z 30. apríla 2007 s tým, aby bolo uznesenie zrušené a vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sa krajskému súdu zabránilo pokračovať v porušení práv sťažovateľa. Napokon požaduje, aby odporca, t. j. krajský súd nahradil sťažovateľovi všetky trovy konania.

Z uznesenia krajského súdu vyplýva nasledovné:

«Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil exekúciu a oprávneného zaviazal uhradiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie vo výške 1 991,- Sk do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia. Zároveň uložil oprávnenému povinnosť titulom náhrady súdneho poplatku za návrh na zastavenie exekúcie zaplatiť 500,- Sk na účet Okresného súdu Košice II do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia.

Uznesenie odôvodnil súd prvého stupňa tým, že na základe návrhu oprávneného Okresný súd Košice II poveril dňa 10. 6. 2003 vykonaním exekúcie na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Košice II č. k. Ro 43/95-2 zo dňa 17. 1. 1995 súdneho exekútora Ing. Bc. K. M. na vymoženie uloženej povinnosti 4.500,- Sk, trov predchádzajúceho konania 200,- Sk a trov exekúcie. Keďže dňa 27. 9. 2004 doručil súdny exekútor návrh oprávneného na zastavenie exekúcie zo dňa 4. 6. 2004, prvostupňový súd s poukazom na ust. § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku (EP) exekúciu zastavil, nakoľko zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie.

Rozhodnutie o trovách exekúcie založil na ust. § 203 ods. 1 EP. Preskúmal

exekútorom vyčíslené trovy exekúcie v sume 2.467,- Sk podľa vyhl. č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov a s poukazom na ust. § 14 ods. 1, 2, 3 cit. vyhl., ako aj § 22 ods. 1 cit. vyhl. zaviazal oprávneného zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie vo výške 1.991,- Sk, ktoré predstavujú odmenu podľa § 14 ods. 1 písm. a) cit. vyhl. za účelne vynaložené úkony v rozsahu 300 minút, t. j. 5 x 200,- Sk, celkove teda 1.000,- Sk. Priznal exekútorovi aj paušálne odmeňované úkony exekučnej činnosti podľa ust. § 15 ods. 1 písm. a), c), g) cit. vyhl., a to 3 x 100,- Sk, náhradu hotových výdavkov v sume 444,- Sk + 19 % DPH z trov exekúcie v sume 247,- Sk.

Rozhodnutie o povinnosti oprávneného zaplatiť súdny poplatok z návrhu na zastavenie exekúcie odôvodnil prvostupňový súd zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov v súlade s pol. č. 13 písm. c) Sadzobníka súdnych poplatkov, v zmysle ktorej súdny poplatok za návrh na zastavenie exekúcie predstavuje sumu 500,- Sk.

Proti uzneseniu podal dňa 28. 12. 2005 súdny exekútor Ing. Bc. K. M. odvolanie. Žiadal zrušiť uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie a zároveň žiadal uložiť oprávnenému nahradiť trovy exekúcie vo výške 2.467,- Sk (odmena 1.700,- Sk, DPH 19 % z odmeny 323,- Sk a hotové výdavky 444,- Sk) do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. V odvolaní uviedol, že došlo k nesprávnemu uplatneniu a výkladu vyhlášky č. 288/1995 Z. z. a z tohto dôvodu bol poškodený. Mal za to, že súdu predložil časovú špecifikáciu jednotlivých úkonov exekučnej činnosti tak, ako mu to ukladá vykonávací predpis. Podklady pre toto vyčíslenie sú kedykoľvek preskúmateľné a nachádzajú sa v exekučnom spise. Nebolo mu preto zrejmé, na základe akej právnej úvahy dospel súd k záveru, že mu patrí odmena len za 5 aj začatých hodín exekučnej činnosti, namiesto ním uplatnených 7 hodín. Bol toho názoru, že súd nemá oprávnenie krátiť odmenu riadne vyčíslenú súdnym exekútorom, že posúdenie účelnosti vynaložených úkonov súdneho exekútora neprislúcha procesnému súdu absolútne, teda v tom zmysle, aby vôbec nebol viazaný predloženou časovou špecifikáciou. Uviedol, že súd je v intenciách Exekučného poriadku a vyhlášky viazaný predloženou časovou špecifikáciou, teda ak exekútor uskutočnil procesný úkon prezumovaný Exekučným poriadkom či vyhláškou, patrí mu zaň náhrada trov exekúcie vo výške stanovenej vyhláškou. Bol toho názoru, že zo žiadneho ustanovenia nevyplýva pre súdy oprávnenie nepriznať exekútorovi odmenu určenú podľa počtu hodín účelne

vynaložených na exekúciu, že vyhláška neupravuje postup, podľa ktorého súd pri vyčíslení hodinovej odmeny čas potrebný na jednotlivé úkony, aj keď boli vykonané v rôzne dni, zrátal a po zrátaní ohodnotil každú, aj začatú hodinu sumou 200,- Sk. Ak by zákonodarca mal na mysli takýto postup, bol by to v právnej úprave uviedol. Keďže to tak nie je, exekučný súd nemá pre toto tvrdenie oporu v právnom predpise, naopak, kogentne je v ust. § 14 ods. 2 vyhlášky stanovené, že odmena patrí súdnemu exekútorovi za každú, aj začatú hodinu exekučnej činnosti.

Za nesprávny postup súdu prvého stupňa považoval aj to, že v uznesení uviedol nesprávne poučenie o odvolaní, pokiaľ uviedol, že proti uzneseniu nie je odvolanie prípustné. Bol toho názoru, že súdny exekútor je účastníkom exekučného konania a to v časti, v ktorej súd rozhoduje o jeho nároku, teda o trovách exekúcie. Rozhodnutie súdu tvoria dva samostatné výroky, a to jednak výrok o zastavení exekúcie a aj výrok o náhrade trov exekúcie. Mal za to, že postup pri rozhodovaní o náhrade trov exekučného konania nie je upravený v Exekučnom poriadku, preto exekučný súd musí v súlade s ust. § 254 O. s. p. rozhodovať podľa tretej hlavy O. s. p., a to najmä podľa § 151, ale aj podľa § 140 až § 150 O. s. p.. Toto rozhodnutie je vždy rozhodnutím podľa O. s. p. a táto skutočnosť má za následok, že je proti nemu prípustné odvolanie. Naviac, vo veci rozhodoval vyšší súdny úradník, pričom prípustnosť odvolania proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka v danom prípade vyplýva aj z článku 142 ods. 2 Ústavy SR, ktorý zakotvuje vždy možnosť alebo prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom, o ktorom vždy rozhoduje sudca. Odňatím opravného prostriedku proti takémuto rozhodnutiu by bola porušená ústava. Uviedol tiež, že ak by proti rozhodnutiu nebolo prípustné odvolanie, nemohol vo veci rozhodovať vyšší súdny úradník, ale len sudca, čo potvrdzuje aj odôvodnenie uznesenia Krajského súdu Košice č. k. 5 CoE 17/05-25 zo dňa 31. 5. 2005.

Odvolačný súd posudzoval odvolanie exekútora z hľadiska jeho prípustnosti a dospel k záveru, že vzhľadom na prechodné a záverečné ustanovenia účinné od 1. 9. 2005, uvedené v ust. § 238 ods. 2 EP, podľa ktorých sa aj na ust. § 58 ods. 5 EP v znení účinnom od 1. 9. 2005, použije aj na konanie začaté pred 1. 9. 2005.

Podľa ust. § 58 ods. 5 EP proti výroku o náhrade trov konania v rozhodnutí podľa § 57 je odvolanie prípustné.

Na základe toho odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ súdny exekútor podal odvolanie proti výroku o náhrade trov exekúcie pri rozhodovaní podľa § 57 EP, teda pri rozhodovaní o zastavení exekúcie, je proti tomuto výroku prípustné odvolanie a keďže rozhodnutie o trovách exekúcie sa dotýka aj postavenia súdneho exekútora, je aj on oprávnený na podanie tohto odvolania.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vydané vyššou súdnou úradníčkou bolo súdnemu exekútorovi doručené dňa 16. 12. 2005, pričom toto obsahovalo poučenie o tom, že proti uzneseniu odvolanie nie je prípustné. Toto poučenie považuje odvolací súd za nesprávne aj z dôvodu, že napadnuteľnosť všetkých rozhodnutí poverených zamestnancov odvolaním, je totiž bezvýnimočným pravidlom, majúcim oporu v základnom zákone štátu.

Toto procesné pochybenie však nemalo žiadne procesné následky pre odvolateľa a to súdneho exekútora, keďže tento napriek nesprávnemu poučeniu odvolanie v zákonnej lehote podal.

S poukazom aj na vyššie uvedené odvolací súd preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o trovách exekúcie a dospel k záveru, že odvolanie súdneho exekútora nie je dôvodné.

V nenapadnutej časti o zastavení exekúcie, ako aj v časti uloženia povinnosti oprávnenému zaplatiť súdny poplatok odvolanie podané nebolo a v tejto časti nadobudlo uznesenie súdu prvého stupňa právoplatnosť.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách exekúcie v danom prípade nie je rozhodnutím podľa O. s. p., ale vyplýva zo špeciálneho ust. § 203 ods. 1 EP v platnom znení v čase rozhodovania prvostupňového súdu. Podľa tohto ustanovenia súd mohol uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie oprávnenému, ak k zastaveniu exekúcie došlo jeho zavinením.

Podľa ust. § 196 EP za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona exekútorovi patrí odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času, pričom pre vyčíslenie týchto trov platí vyhl. č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov.

Pre prípad zastavenia exekúcie patrí odmena súdnemu exekútorovi podľa tretieho oddielu tejto vyhlášky a určuje sa za:

- a) podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu,*
- b) paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti (§ 14 ods. 1 cit. vyhl.),*

pričom základná hodinová sadzba podľa ods. 1 písm. a) je 200,- Sk za každú, aj začatú hodinu a súdny exekútor je povinný vyhotoviť časovú špecifikáciu jednotlivých úkonov exekučnej činnosti (§ 14 ods. 2 vyhl.).

Pokiaľ exekútor vo svojej špecifikácii uplatnil plnú hodinovú sadzbu 200,- Sk za každý jednotlivý úkon vykonaný v exekučnom konaní, mal odvolací súd za to, že práve tento postup nezodpovedá textu vyhlášky. Ustanovenie § 14 ods. 1 písm. a) cit. vyhl. totiž nehovorí o odmene za jednotlivé úkony [ako je to v prípade písm. b)], ale o určení odmeny „podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu“, t. j. čas venovaný tomuto exekučnému konaniu ako celku. Preto pokiaľ okresný súd pre účely časovej odmeny podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky zrátal čas jednotlivých vykonaných úkonov, odvolací súd považoval tento postup za správny. Neodporuje mu ani úprava uvedená v ods. 2 tohto ustanovenia; časová špecifikácia jednotlivých úkonov v zmysle tohto ustanovenia je podľa názoru odvolacieho súdu potrebná práve preto, aby bolo možné posúdiť účelnosť času vynaloženého na exekúciu podľa toho, v akom čase boli jednotlivé úkony exekučnej činnosti v predmetnej exekúcii vykonané. Súd prvého stupňa teda exekútorovi nekrátil čas účelne vynaložený na výkon exekúcie, keďže vychádzal z ním vyšpecifikovanej minútáže, vychádzal iba z iného právneho názoru pri vykonaní súčtu. Uvedený súčet jednotlivých minút v celkovom rozsahu 5 hodín zodpovedá obsahu špecifikácie vykonanej súdnym exekútorom, a preto v tejto časti nepovažuje odvolací súd odvolanie súdneho exekútora za dôvodné.

Na základe toho odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie ako vecne správne podľa § 219 O. s. p. potvrdil.».

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade,

ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Čo sa týka namietaného porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, rozhodnutie o opravnom prostriedku je meritórnej povahy a z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva, že by bolo svojoľné a arbitrárne. Naopak, krajský súd podrobne analyzoval rozhodnutie okresného súdu a podrobne odôvodnil svoje rozhodnutie, ktorým uznesenie okresného súdu č. k. 38 Er 484/2003-27 z 10. júna 2005 potvrdil. Sťažnosť je preto v tejto časti preto zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru od nikoho sa nebude vyžadovať, aby vykonával nútené alebo povinné práce.

Z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že o nútenú alebo povinnú prácu ide vtedy, ak sa vykonáva bez súhlasu dotknutej osoby, má nespravodlivý či vynútený charakter a výkon takejto práce je neodvratný (Van der Musselle c. Belgicko z 23. novembra 1983, mutatis mutandis aj I. ÚS 191/06).

Zo skutkového stavu daného prípadu je jednoznačné, že sťažovateľ ako súdneho exekútora požiadal o vykonanie exekúcie oprávnený. Keďže sťažovateľ nevidel dôvod požiadavku oprávneného odmietnuť, predložil vec okresnému súdu s tým, aby od neho získal poverenie na vykonanie exekúcie, čo sa aj stalo. Za tohto stavu preto vôbec nemožno hovoriť o tom, že by sťažovateľ vykonával v danej veci exekútorskú činnosť proti svojej vôli, pretože sťažovateľ vykonáva súdnoexekútorskú činnosť ako slobodné povolanie.

V súvislosti s namietaným porušením práva na zákaz povinnej a nútenej práce podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru ústavný súd uvádza, že aj táto časť sťažnosti je tiež zjavne neopodstatnená.

Čo sa týka namietaného porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, sťažovateľ túto časť sťažnosti nezdôvodňuje, avšak namieta len nesprávny výklad a použitie príslušných právnych predpisov a právny názor na výpočet trov exekúcie tak okresného, ako aj krajského súdu. Z uvedeného možno odvodiť namietané porušenie čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy.

Keďže odôvodnenie rozhodnutia napriek nesúhlasu sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu ústavný súd nepovažuje ani za svojvoľné, ani arbitrárne, nemohlo preto rozhodnutím krajského súdu dôjsť ani k namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy. Preto túto časť sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2008